

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου Ἐπισκόπου, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρὸν

Κόσμου τοὺς θορύβους ἐκφυγῶν, ἐν ἀταραξίᾳ παμμάκαρ τὸν νοῦν ἐφύλαξας, μὴ περιπλανώμενον, μηδὲ ῥεμβόμενον, ταῖς τοῦ βίου συγχύσεις, καὶ ταῖς τρικυμίαις, ἀλλ' ἀνατεινόμενον, καὶ ἄνω βλέποντα, πόθῳ πρὸς τὸν ἄνω Δεσπότην, πρὸς τὸν εὐεργέτην τῶν ὅλων, ἀξιομακάριστε Ἰάκωβε.

Ἐξω τῆς τοῦ κόσμου ταραχῆς, Πάτερ διεξάγων τὸν βίον, παθῶν ἐλεύθερος, γέγονας τῇ χάριτι περιφρουρούμενος, καὶ δαιμόνων τὰς φάλαγγας, ἀσκήσει συντόνω, καὶ θείαις ἀστράψεσι, καταστεψάμενος, χαίρων σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις, ὧν τὴν πολιτείαν ἐκτήσω, περὶ τὸν Παντάνακτα καὶ Κύριον.

Ἐξῆς ἔξω κόσμου καὶ σαρκός, ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα πάντα, ὡς τὴν ἀόρατον, δόξαν ἐνθυμούμενος, καὶ φανταζόμενος, τῆς σκηνῆς τὴν εὐπρέπειαν, τῆς ἐπουρανίου, καὶ τὴν ὠραιότητα τὴν ἀκατάληπτον, ἧς νῦν ἐμφορούμενος σῶσαι, τοὺς πιστῶς τιμώντάς σε Πάτερ, τὸν Χριστὸν δυσώπησον Ἰάκωβε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρά, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμήν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε, σπεῦσον, δυσωποῦμεν ῥύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πόνους ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει ἄχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καὶ ὀλολύζουσα, Οἴμοι, Τέκτον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσι νέμων ζωὴν, Ὅθεν Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἴλεων ἡμῶν τοῦτον ἀπέργασαι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν ἀεὶ μεθ' ἡμῶν, κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες ὡς σύνηθες. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Ἰγνατίου.

Ὡδὴ α' Ἦχος β' Ὁ Εἰρμὸς

«Δεῦτε Λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὀδηγήσαντι, τὸν Λαὸν ὃν ἀνήκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Τὸν φωτισμὸν, τοῦ σοῦ Δεσπότη, Ἰάκωβε, ἐν τῇ ψυχῇ δεξάμενος, κόσμου κατέλιπες, ἀχλωδὴ ἀπάτην, καὶ τῆς ὑπερκοσμίου δόξης ἐπέτυχες.

Σὺ τὸν Σταυρόν, ἐπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, τῷ σταυρωθέντι Ὅσιε, κατηκολούθησας, καὶ μονάσας πανσόφως, τὰ πάθη ἐγκρατεία Πάτερ ἐμείωσας.

Χωρητικόν, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων σου, σκευὸς γεγένησαι, καὶ τῆς ἄνω

πολίτης, Σιών και κληρονόμος μάκαρ, Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον

Μόνη Θεόν, πᾶσι τὸν ὄντα ἀχώρητον, σοὶ χωρητὸν γενόμενον, δι' ἀγαθότητα, ἀπεκύησας Κόρη, ὄν
αἴτησαι σωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντας σε.

Ὦδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς
καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σέ».

Ὁ βίος σου τερπνός, ὁ λόγος ἔνθεος, ἀγάπης τῷ ἄλατι ἠρτυμένος, ἡ καρδία εὐκατάνυκτος, διὰ τούτο σε
πίστει μακαρίζομεν.

Χριστοῦ τοῦ δι' ἡμᾶς φανέντος σώματι, τὸν θεῖον σεβόμενος χαρακτήρα, διωγμοὺς Πάτερ ὑπέμεινας,
καὶ κινδύνους καὶ πόνους παμμακάριστε.

Ὡς θῦμα καθαρὸν σαυτὸν προσήγαγες, Κυρίῳ νεκρώσει τῆς ἀμαρτίας, καὶ θυσίας ἀναιμάκτους αὐτῷ,
Ἱεράρχης ὡς ἔννομος προσήγαγες.

Θεοτοκίον

Χρυσοῦν ὡς ἀληθῶς θυμιατήριον, καὶ στάμνον τοῦ θεοῦ μάννα καὶ θρόνον, καὶ παλάτιον τερπνότατον,
τοῦ Θεοῦ σὲ Παρθένε ὀνομάζομεν.

Κάθισμα Ἦχος γ' Τὴν ὠραιότητα

Τὴν ὠραιότητα τῶν διδαγμάτων σου, καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν νοημάτων σου, καὶ οὖς ὑπέστης
διωγμοῦς, σεπτὰ δι' ἐκτυπώματα, Πάτερ ἐκπληττόμενοι, κατὰ χρέος τιμώμέν σε, Ἰάκωβε πανεύφημε,
θυηπόλε τοῦ Κτίστου σου, διὸ σὺν ὑμνωδίαις βοώμέν σοί, Σῶσον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Ἐκαστος ὅπου σώζεται, ἐκεῖ δικαίως καὶ προστρέχει, καὶ ποία ἄλλη τοιαύτη καταφυγή, ὡς σὺ Θεοτόκε,
σκέπουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ῥάβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τὸν Σταυρὸν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν τῶν ἐχθρῶν
τὰ φρυγάματα, οἱ πόθῳ σὲ ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας, καὶ ἐδόξασά σε, μόνη φιλόανθρωπε».

Τῶν δακρύων τοῖς ρεύμασι, διηνεκῶς λουόμενος Παμμάκαρ, καθαρὸν δοχεῖον ὄφθης τοῦ Πνεύματος.

Ὀλονύκτοις δεήσεσι, τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος κοιμίσας, ἀπαθείας ὄφθης λύχνος ἀκοίμητος.

Ταπεινός τε καὶ μέτριος, καὶ συμπαθὴς ἀκέραιος καὶ σώφρων, Ἱεράρχα Ὅσιε ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον

Ἀπειρόγαμε Δέσποινα, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα, πειρασμῶν καὶ θλίψεων πάντας λύτρωσαι.

Ὦδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων Ποιητὴς Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σῶν προσταγμάτων Ὁδήγησον
ἡμᾶς, ἐκτός σου γὰρ ἄλλον, Θεὸν οὐ γινώσκομεν».

Δόξης ἐρῶν ἀληθοῦς, τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν Ὅσιε, περιφανῶς Πάτερ ἐβδελύξω, καὶ γέγονας φωστήρ,
ταπεινοφροσύνης ἐμπρέπων φαιδρότητι.

Ἀναστηλῶν σεαυτὸν, ταῖς ὀλονύκτοις προσευχαῖς ἴστασο, τῷ τῆς ψυχῆς ὄμματι τὰς θείας, δεχόμενος
αὐγάς, Πάτερ Ἱεράρχα θεόφρον Ἰάκωβε.

Ἐν ἐγκρατεία πολλή, ἐν ἀγρυπνία ἐκτενεῖ Ὅσιε, ἐν προσευχῇ καὶ κακοπαθεῖα, ἐζήτησας Θεόν, τὸν σὲ πρὸς τὰς ἄνω μονὰς μὲ ταθέμενον.

Θεοτοκίον

Τὴν πληγωθεῖσάν μου, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δυσμενοῦς, Ἄχραντε, ὡς συμπαθῆς ἴασαι καρδίαν, ἢ τὸν ἐπὶ Σταυροῦ σαρκὶ πληγωθέντα, ἀρρήτως κύησασα.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς μὲ ἀνάγαγε».

Οἱ κρουνοὶ τῶν δακρῦν σου Ὅσιε, θάλασσαν δεινῶν παθημάτων ἐζήρναν, καὶ τὴν ἐκεῖ παράκλησιν, τὴ σεπτῇ σου ψυχῇ προεξένησαν.

Ἀνεξίκακος πρᾶος ἀκέραιος, ὄσιος ἠδὺς ταπεινόφρων καὶ μέτριος, καὶ φωτισμοῦ ἀνάπλεως, παναοίδιμε Πάτερ γεγένησαι.

Τῇ τῶν θείων ποιμένων ἢ μνήμη σου, Πάτερ συνδεδόξασται, οἷα Ποιμένος καλοῦ, Ποιμὴν σοφῆ Ἰάκωβε, ὡς ὀσίως τὴν ποιμνὴν ποιμάναντος.

Θεοτοκίον

Ὁ βουλήσει τὸ πᾶν ἐργασάμενος, μήτραν βουληθεῖς ἀπειρόγαμον ὄκησε, τοὺς τῇ φθορᾷ νοσήσαντας, ἀφθαρσία πλουτίσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου Ἐπισκόπου, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχοι

- Λύπας ἐνεγκῶν σῆς χάριν σκιάς, Λόγε,
- Βίου σκιδῶδους Ἰάκωβος ἠρπάγη.
- Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκαδ' Ἰάκωβον κατὰ πρώτην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου θωμά, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

- Ζωὴν ὁ θωμὰς ἐκλιπῶν μετρομένην,
- Ζωὴν πρεπόντως εὔρεν οὐ μετρομένην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φιλήμονος καὶ Δομνίνου.

Στίχοι

- Τμηθεῖς Φιλήμον, καὶ Δομνίνον σὸν φίλον,
- Φιλεῖν κεφαλῆς τὴν τομὴν ἀπειργάσω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βηρίλλου, ἐπισκόπου Κατάνης.

Στίχοι

- Διπλᾶ θανῶν εὔρατο Βηρίλλος στέφη,
- Ὡς κυριεύσας καὶ παθῶν καὶ δαιμόνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα ὁ Ἅγιος Σεραπίων, ὁ ἀπὸ Σιδῶνος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Δοὺς πάντα χερσὶν ἐνδεῶν Σεραπίων,
- Τέλος δίδωσι καὶ τὸ Πνεῦμα Κυρίω.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Εἰκόνας χρυσοῦς, ἐν πεδίῳ Δεηρὰ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες καταφρόνησαν ἀθεωτάτου προστάγματος, μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Πολλοὺς διωγμοὺς, ἀνευδότους πειρασμοὺς Πάτερ ὑπέμεινας, Εἰκονομάχους ἐκτρεπόμενος, ὡς ζηλωτῆς ἐνδικώτατος, πάντας τοὺς ὀρῶντας φωτίζων, καὶ κραυγάζων, Ἰάκωβε, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χριστοῦ τὴν φρικτὴν, Παρουσίαν ἐννοῶν ἐν κατανύξει, πάντα τὸν βίον διετέλεσας, ἕως οὗ εὗρες μακάριε, κάθαρσιν παισμάτων τελείαν, καὶ αἰώνιαν παράκλησιν, καὶ φωτισμὸν ἀληθινόν, καὶ δόξαν ἄρρητον.

Ποιμένος Χριστοῦ, ἐν πραότητι ψυχῆς ὄφθης ἀρνίον, καὶ ὑπὸ τούτου ποιμαίνεσθε, Ποιμὴν προβάτων ἐν Πνεύματι, Πάτερ λογικῶν ἀνεδείχθης, σὺν αὐτοῖς μέλπων πάντοτε, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Μαρία σεμνή, ἀειπάρθενε Ἁγνὴ εὐλογημένη, καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἀμαρτανόντων ἢ λύτρωσις, σῶσον μὲ τὸν ἄσωτον σῶσον, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντα, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὦδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάνα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὁ καθαρῶτατός σου νοῦς, καθαραῖς προσομιλῶν φωτοχυσίαις, τῶν δαιμόνων τὸ σκότος, καὶ τῶν παθῶν τὴν ἀγλύν, ἐμφρόνως ἐξέκλινεν Ὅσιε, Χριστὸν ἀνυμνεῖτε, κραυγάζων εἰς αἰῶνας.

Πεπτρωμένα τοῦ ἐχθροῦ, βέλη ἔσβεσας Σοφὴ ταῖς ἐπομβρίαις, τῶν ἀπαύστων δακρύων, καὶ πυρωθεὶς τῇ Χριστοῦ, ἀγάπῃ παμμάκαρ κατέφλεξας, τὰς ὑλομανούσας, τῶν ἡδονῶν ἀκάνθας.

Τοῦτο τὸ ποιμνιον Σοφὴ, ὁ συνήγαγες ταῖς σαῖς διδασκαλίαις, καὶ τοὺς πίστει ἐλοῦντας τὴν ἱερὰν καὶ σεπτὴν, καὶ πλήρη φωτὸς θεῖαν μνήμην σου, φύλαττε εὐχαίς σου, Πειρασμῶν καὶ Κινδύνων.

Θεοτοκίον

Ζωσα ὑπάρχουσα πηγὴ, ὧς τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς ἀποτεκοῦσα, τὴν ψυχὴν μου τακεῖσαν τῆς ἀμαρτίας φλογμῷ, Παρθένε Θεοτόκε πότισον, ἵνα σὲ δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὦδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτω σοφία, ἤκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορὰ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Μετὰ πολλοὺς τοὺς καμάτους, μετὰ πόνους μυρίους, ἰδρώτάς τε καὶ θλίψεις ἀληθῶς, πρὸς τὸν λιμένα κατέπαυσας, τὸν οὐράνιον φέρων, τὸν πλοῦτον τῶν ἐνθέων ἀρετῶν, Ἰερώτατε Πάτερ, Ὅσιων ἐγκαλλώπισμα.

Ἡμερινὸν ὡς ἀστέρα, ὡς Πνεύματος οἶκον, ὡς ρόδον εὐωδίας μυστικῆς, Πάτερ ὑπάρχων ἀνάπλεων, ὧς ὑψίκομον δένδρον, ὡς δόξης αἰωνίου κοινωνόν, ὧς σοφὸν Ἰεράρχην, τιμώμέν σε Ἰάκωβε.

Αἱ τῶν δακρύων λιβάδες, ἐν τῇ γῆ τῆς καρδίας, πεμπόμεναι πλουσίως ἀληθῶς, στάχυν ἐξέθρεψαν ὄριμον, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν πίστει, Τιμώντων σὲ ἐκτρέφοντα ἀεὶ, Ἰεράρχα θεόφρον, Πατὴρ ἡμῶν, Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Κύριε φεῖσαι, ὅταν μέλλης μὲ κρίναι, καὶ μὴ καταδικάσης μὲ εἰς πῦρ, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, δυπωπεῖ σὲ Παρθένος, ἢ σὲ κυφορήσασα Χριστέ, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, καὶ ὁ κλεινὸς Ἰάκωβος.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἥχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες καὶ Ἀπόλυσις.